

Ds Hanneke Siebert

5 april 2015

Eerste zondag van Pasen.

Gedoopt werd Pien Schimmel, dochter van Ruud en Carlijn Schimmel - Jansen.

Hooglied 3: 1- 4

1 Johannes 2: 7 – 8

Johannes 20: 1 - 18

De Heer is opgestaan!

De Heer is wáárlíjk opgestaan!

Op de paasmorgen mogen deze woorden voluit en vrij klinken. We wensen het elkaar toe, bij het eerste opstaan in de morgen, in hal, voorafgaand aan de dienst. De Heer is opgestaan!

Maar ergens krijg ik ze niet frank en vrij uitgesproken. In mij zit een diepe schroom. Wat zeg ik eigenlijk? Is hij werkelijk opgestaan? Is hij ook voor mij opgestaan? Het voelt alsof je teveel boven jezelf uitschreeuwt. Een diepe onrust wil overstemmen.

Ik zoek hem, maar ik vind hem niet. Dat gevoel. Ik kan er net niet bij. Als het meisje van Hooglied, radeloos, dwalend in de stad, in de straten, op de pleinen naarstig op zoek naar...

Op zoek waarnaar? Naar eindeloos durende liefde? Altijd durende geborgenheid?

Op de ronde door de stad zoveel pijn gevonden, ontelbaar verdriet tegen gekomen. Harteloos gestruikeld, telkens opnieuw. Schokkende haat. Bittere teleurstelling.

De tranen van Maria op deze paasmorgen zijn ons maar al te herkenbaar. Te veel gemis, ontelbaren op de vlucht, het leven verloren. In alle vroegte was je opgestaan. Vol ijver. Door het leven gesneld, de één nog harder vooruit dan de ander. Liefgehad, intens liefgehad. Alles gegeven ook.

En waar draait het op uit? Maria doet wat zovele vrouwen op deze aarde doen; liefdevol ze verzorgt het graf van haar omgekomen echtgenoot, van de vermoorde zoon, van de verdwenen dochter. Vol overgave verzorgt ze de herinnering aan het verleden.

Je zoekt hem, maar vindt hem niet. Je speurt, je bukt je om te kijken, en ziet in het holle, lege graf.

Totdat iemand jou aanspreekt. Totdat haar gevraagd wordt: "Waarom huil je?" Vanwaar komen je tranen? "Wie zoek je?" Wat is de bestemming van je zwoegen en zweten?

En dan is daar die hovenier, die haar liefdevol en teder aanspreekt.

Maria!

Maria, ik heb je gevonden, mijn lief! Nog maar nauwelijks de wachters van de stad voorbij, de wachters van het graf voorbij, en ik heb je gevonden! Open je ogen voor mij, loop je geluk niet voorbij!

Raboenni; liefste! Ik heb je gevonden. Ik klamp me vast aan huid en haar van wat mij zo dierbaar is. Je kunt niet begrijpen dat je nooit iets hebt gemist. Ik grijp hem vast en laat hem niet meer los, tot ik hem gebracht heb in mijn moeders huis.

De dodenakker blijkt een paradijselijke tuin geworden te zijn. Hier, in deze hof van Eden woont de nieuwe mens. De nieuwe Adam. Hij heeft zijn bruid gevonden.

Gevonden ben ik. Bij mijn naam geroepen. Mét Hem mag ik opstaan. Pasen vieren is dat je je bij je naam geroepen weet. Maria! Pien! Mats, Loek! Ben je bij je naam geroepen; dan keer je je om: 180% de andere kant uit. Let op Maria, zij keert zich helemaal om. Ze draait weg, keert zich af van het holle, lege graf. Keert zich toe naar Hem die jou ten leven roept. Vol genade ben je aangekeken, opgewekt ten leven.

En plots realiseer je je dat Pasen en dat Opstanding geen nieuw gebod is, maar een oud gebod. De duisternis wijkt en het ware licht schijnt. Dit is de werkelijkheid van Jezus' leven. Het duister wijkt en het ware licht schijnt, is werkelijkheid in uw leven, in werkelijkheid in Piens leven. "Licht is zo zoet, en zon doet goed aan je ogen. Het is houvast voor vandaag en voor later. Dat is wat je weten moet, al je levensdagen."

Simon Petrus en de andere leerling zagen het lege graf en zij begonnen te geloven. Langzaam begint het te dagen; het al oude gebod dat de lente onstuitbaar door het dorre dode land heen breekt.

Wil je opstaan en Mij volgen? De roep van de Opgestane klinkt steeds zuiverder. Wil je opstaan?
Ik grijp hem vast en laat hem niet meer los, tot ik hem gebracht heb in mijn moeders huis, in de kamer van haar die mij baarde, zo zingt het Lied der Liederen. Ik grijp hem vast!

Maar nee, het valt niet vast te grijpen. Houdt mij niet vast, antwoordt de nieuwe Adam.

Niet vast te houden, zoals het doopwater je tussen de handen doorsijpelt en weer opdroogt. Zo glipt de ervaring met de Opgestane je zo weer tussen de handen vandaan. Genadevol aangekeken te zijn door de Allerhoogste is onlosmakelijk verbonden met wonen op deze aarde. Tot leven gewekt zijn, is onverbrekkelijk gebonden aan vandaag leven, nu leven. Uit Zijn liefde mogen wij opnieuw geboren worden, en Zijn Liefde is bestemd voor deze wereld. De dodenakker blijkt een paradijselijke tuin. Een tuin waarin de mens is genodigd niet weg te kijken van godverlaten onrecht en mensonterende haat. De opgestane mens vult zich met mildheid, met ontferming, met mededogen. Ziet met nieuwe ogen naar de aardse werkelijkheid.

Zo dwaalt en dwarrelt de roep van de Opgestane door ons verdriet en onze pijn heen. Wil je opstaan, en mij volgen? De heel-wording van Pasen vindt gehoor in onze verwarring, in ons niet weten, in onze radeloosheid. Alleen zo vindt de liefdevolle roep van Opstanding antwoord in ons aarzelend en beschroomd geloof.

Ons bedeesd, uitbundig en afwachtend “Ja” heeft op deze paasmorgen een andere klank gekregen. Het Halleluja van een nieuwe mens zingt nog altijd boven zichzelf uit. Maar is opgenomen in het koor van engelen; als antwoord op Gods ‘ja en amen’ aan u, aan mij, aan Pien en aan jou:

De Heer is opgestaan!

De Heer is wáárljk opgestaan!

Halleluja.